

De dag van de operatie

Laat nu het toeval zijn dat er op diezelfde dag twee baby's aan een liesbreuk geopereerd moeten worden. De andere baby werd kort daarvoor, door een totaal overstuurd zijnde vrouw, bij de Eerste Hulp binnengebracht. De baby blijkt een liesbreuk te hebben waar hij meteen aan geopereerd moet worden. De moeder zegt dat ze van Turkse afkomst is en vraagt of het mogelijk is om het kind meteen te besnijden. Dit, omdat ze wil voorkomen dat het thuis onder onhygiënische omstandigheden gebeurt. Voor de arts is het geen probleem. Wel moet ze de kosten daarvan zelf betalen. Als dat voor de vrouw geen probleem is, belt de arts naar de operatiekamer en legt de situatie uit. De arts op de Eerste Hulp zegt dat hij toch die kant op gaat en het dossier van de Turkse baby alvast langsbrengt. Als hij daar aankomt vraagt hij waar hij het dossier neer moet leggen. De operatieassistente wijst naar een bureau en zegt: 'Gooi maar op dat stapeltje.'

Even later komt de chirurg de operatiekamer binnen en leest de dossiers van de baby's. De eerste baby gaat onder narcose, wordt geopereerd en vervolgens naar de uitslaapkamer gebracht.

Daarna gaat de verpleegster terug naar de operatiekamer waar inmiddels de andere baby binnen is gebracht. Hij huult nog steeds: snel onder narcose en dan is het weer rustig.

Na de operatie wordt ook deze baby naar de uitslaapkamer gebracht.

Daarna gaat de verpleegster op zoek naar de moeder van de Turkse baby. Ze kijkt rond, loopt naar het einde van de gang en weer terug. Maar van de vrouw geen spoor te bekennen. Ze belt naar de Eerste Hulp om te vragen of de moeder daar soms zit te wachten.

Een verpleegster vertelt haar dat de moeder tegelijkertijd met de baby naar de operatieafdeling is gegaan en daar op de gang zou wachten.

Een paar uur na de operatie worden beide baby's naar de kinderafdeling gebracht.

De ontvoering

Die nacht heeft een verpleegster in opleiding haar eerste nachtdienst. Het is rustig. Af en toe wordt de rust verstoord door het gehuil van een baby. Voor de rest gebeurt er weinig.

een bezem in zijn hand. Hij is een beetje gezet en bijna kaal. Zijn laatste haren zijn naar een kant gekamd. Zijn gezicht ziet er een beetje gehavend uit. Zijn linkeroog zit halfdicht. Her en der liggen kapotte glazen, flessen en een stuk geslagen stoel. Vincent maakt hieruit op dat er ruzie is geweest.

Als de barman Vincent ziet staan schreeuwt hij meteen: "Wat moet dat hier? Oprotten! Nu!" Dreigend steekt hij de bezemsteel in de lucht.

Intussen zijn de twee jongens ook het café binnengelopen en staan een paar meter bij Vincent vandaan. Snel springt hij overeind en loopt richting de barman. Als die zijn bebloed gezicht ziet, kan hij op zijn vingers natellen dat er iets ergs is gebeurd.

Vincent gaat naast de barman staan die hem met zijn hand naar achteren duwt, net alsof hij hem in bescherming wil nemen, en dat terwijl hij toch een stuk kleiner is dan Vincent.

Weer steekt hij de bezem dreigend in de lucht en maant de twee mannen om het café te verlaten. Dat wordt hem niet in dank afgenomen. Ze schreeuwen, schelden en vloeken.

Opeens geblaf van een hond en het geluid van iemand die gehaast de trap afrent.

De deur naast de bar gaat open. Een grote Duitse Herder rent blaffend en grommend richting de twee mannen die verstijfd blijven staan. De hond springt tegen een van hen op waardoor deze tegen de muur wordt geduwd. Opeens geschreeuw van een vrouwenstem. "Suzie, kom hier!" klinkt het paniekerig.

Vincent kijkt om en ziet een jonge vrouw die het café binnenloopt. Ze heeft lang donkerblond haar, dat alle kanten opstaat. Onder haar ogen is zwarte mascara uitgelopen alsof ze kort daarvoor heeft gehuild. Ze is schaars gekleed waar Vincent uit opmaakt dat ze net uit bed komt. Ze gaapt, bijt op haar onderlip en roept dan op nog hardere toon: "Suzie, kom hier! Nu!"

De barman draait zich om en kijkt haar hoofdschuddend aan. "Eef, ga weer naar boven," zegt hij geërgerd. "Wat moet jij hier? Ik kan dit wel alleen af!"

Zenuwachtig bijt ze op haar onderlip en kijkt de barman aan met een glimlach om haar mond. "Ja, ja, dat zei je daar straks ook, maar toen moesten Suz en ik ook te hulp schieten." Dan roept ze weer: "Suzie, hier!" De hond komt uiteindelijk toch naast haar zitten, maar blijft blaffen en grommen. Eef aait hem over zijn bol zodat hij rustig wordt.

Dan schreeuwt ze tegen de twee mannen dat ze moeten vertrekken, want de politie is al gebeld. Ze blijven staan en weigeren om weg te gaan. De aanstichter van al dat geweld, scheldt op Vincent. "Hij heeft de ach-

hij het toch wel zat. Als hij voelt waar de kat precies ligt om haar onder de dekens vandaan te halen, bijt ze hem in zijn vinger. Hij trekt meteen zijn hand terug en voelt dat zijn onderbroek nat is en schrikt. "Ik heb toch niet in bed gepist?" mompelt hij in zichzelf. Hij voelt met zijn hand over de onderbroek, kijkt en ziet in het licht van de kerstboom iets bloederigs aan zijn handen en veegt dat meteen af aan zijn T-shirt. Meteen springt hij uit bed en denkt: het zal toch niet waar zijn.

Als hij dan naar zijn bed kijkt, valt hij van verbazing zowat achterover. Moedeloos kijkt hij naar de kat die bevallen is van drie jonkies. Zijn hele onderbroek en T-shirt zitten onder het bloed. De poes likt de kleintjes schoon, zacht gemauw is te horen.

Vincent schudt zijn hoofd, vraagt zich af wat hij hiermee moet en kijkt naar zijn bebloede onderbroek en T-shirt.

Hij kijkt naar de poes, die nog steeds haar jonkies likt. Hij kijkt naar Eva die slaapt als een blok. Moet ik haar wakker maken, denkt hij. Ik weet niet wat ik hier mee moet. Dat ik dat weer heb. Eva moet 't maar oplossen, want het was haar idee om die poes hier te laten slapen. Ik hoor het haar nog zeggen: 'Ze is zwanger en wil een beetje aandacht.' Nou, aan aandacht niets te klagen zou ik zeggen.

Even aarzelt hij nog, maar begrijpt dat hij zo de nacht niet in kan met dat bebloede T-shirt en onderbroek. Hij doet het licht aan en loopt naar Eva's bed.

"Eva! Eva!" fluistert hij zachtjes.

"Huu, wat is?" foetert ze geïrriteerd. Zonder haar ogen te openen draait ze zich om.

Vincent schudt aan haar schouder. "Eva, wakker worden, Eeeeef!"

"Hè, wat! Wat is?" zegt ze een beetje geërgerd. Ze draait zich om, doet haar ogen open en gaat overeind zitten. Met een slaperige blik kijkt ze Vincent aan. "Wat, Vincent?" Dan ziet ze dat Vincents onderbroek en T-shirt onder het bloed zitten en is opeens klaarwakker.

Met een angstige blik kijkt ze hem aan en schuift meteen naar achteren. "Wat ... wat ... heb ... je ... ge ... gedaan?" komt er schreeuwend en stotterend uit haar mond.

Vincent legt zijn hand op haar mond en fluistert: "Stil, stil, niet schreeuwen. Wil je even naar me luisteren?" Hij wil net zeggen wat er gebeurd is, als plotseling de deur opengaat en Erna binnenkomt. Als ze ziet dat Eva angstig uit haar ogen kijkt, rent ze meteen naar haar toe.

Ze duwt Vincent opzij en gaat bij Eva op bed zitten. Dan ziet ze het bloed op zijn onderbroek en T-shirt. Met een valse blik kijkt ze hem aan. "Wat heb je met mijn zusje gedaan, engerd? Ga weg!"

"Rustig, Erna. Ik heb haar niets gedaan. Luister nou even?"